

**Κατά τήν διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας ἀνεγνώσθη
ἡ ἀκόλουθη ποιμαντορική ἐγκύκλιος :**

*«Ὡς τῶν Ἀποστόλων ὁμότροποι, καί τῆς οἰκουμένης Διδάσκαλοι,
τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων πρεσβεύσατε, εἰρήνην τῇ οἰκουμένῃ
δωρήσασθαι, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.
(β' Ἀπολυτίκιον)*

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες ἄρχισαν τή ζωή καί τή δράση τους σέ μιά ἐποχή χρεοκοπίας τῆς ἀρχαίας σκέψης. Ὅλα δείχνανε νά τελειώνουν, ὅπως ἡ φιλοσοφία, ἡ τέχνη, ἡ ποίηση, ἡ ἀρχιτεκτονική, ἡ γλυπτική κ.λπ.

Ὁ ἱστορικός Ὁρειβάσιος, προσωπικός ἰατρός τοῦ Ἰουλιανοῦ μᾶς διασώζει τόν χρησμό τῆς Πυθίας πρὸς τόν παραβάτη βασιλιᾶ, ὁ ὁποῖος ὀνειρευόταν νά ἀναστηλώσει τό χαμένο "ἀρχαῖον κάλλος": «Εἶπατε τῷ βασιλεῖ, χαμαὶ πέσε δαίδαλος αὐλά, οὐκέτι Φοῖβος ἔχει καλύβην, οὐ μάντιδα δάφνην, οὐ παγὰν λαλέουσιν, ἀπέσβετο καὶ λάλον ὕδωρ».

Ακριβῶς ἐκεῖνη τήν ὥρα τῆς παρακμῆς ἐμφανίζονται οἱ **Μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας**. Δέν ἐξορκίζουν τήν ἑλληνική σοφία, ἀλλά τήν σπουδάζουν μεθοδικά καί κριτικά. Ἐπιλέγουν τά χρήσιμα γιά τή ζωή καί τήν πρόοδο, ἀναζητώντας τόν «σπερματικό Λόγο», τήν ἀλήθεια πού ἐμφύσησε ὁ Θεός στούς ἀρχαίους σοφούς, τούς μετὰ λόγου βίωσαντας τήν Ἀλήθεια. Εἶναι ὁ **Σωκράτης**, ὁ **Πλάτων**, ὁ **Ἀριστοτέλης**, ὁ **Αἰσχύλος**, ὁ **Σοφοκλῆς** καί λίγο πρὶν ὁ θεολογῶν **Ἡράκλειτος**, καί πολλοί ἄλλοι, πού φτάσανε στόν Θεό μέ τή γνώση καί τήν ἀρετή τους. Τούς μελέτησαν μεθοδικά, χωρίς φόβο καί πάθος, καί ἀξιοποίησαν τά διδάγματά τους καί τά ἐναρμόνισαν μέ τά εὐαγγελικά διδάγματα.

Ἡ λογική σκέψη τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων μπολιάστηκε στήν ἐμπειρία τῶν Πατέρων καί Διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας καί δημιουργήθηκε κάτι **καινούριο καί μοναδικό στήν Ἱστορία**. Εἶναι ὁ **Ἑλληνοχριστιανικός Πολιτισμός**, μιά ζεύξη Εὐαγγελίου καί Φιλοσοφίας, μιά νέα ἀφόρμηση γιά τήν πορεία τῆς ἀνθρωπότητας ὁλόκληρης.

Ἡ καινούρια αὕτη ἀποκαλυπτική ἐμπειρική χριστιανική θεολογία βρῆκε τήν πλήρωσή της καί ἔδωσε ἀπαντήσεις στά θεολογικά, κοσμολογικά καί ὑπαρξιακά ἐρωτήματα τοῦ ἀνθρώπου . Ὑπῆρχε, βεβαίως, μιά θεμελιώδης **διαφορά** μεταξὺ **Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας καί Πατερικῆς θεολογίας**. Ἡ πρώτη ἀναζητοῦσε τήν γνώση μέ λογικές μεθόδους. Ἡ δεύτερη, ἔχοντας ἐπίγνωση τῶν γνωστικῶν ὁρίων τοῦ ἀνθρώπου, καταφεύγει **στόν χῶρο τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως**.

Ἡ Ὁρθόδοξη Πατερική θεολογία ἀφορμᾶται ἀπό τό μυστήριον τῆς Θείας Οἰκονομίας, τόν Ἐνανθρωπήσαντα Λόγον τοῦ Θεοῦ Πατρός. Ὁ Σαρκωθείς Λόγος, ὡς **Αὐτοαλήθεια** – «ἐγώ εἰμί... ἡ ἀλήθεια» - μᾶς ὁδηγεῖ στήν ἀλήθεια, μᾶς ἐξάγει δηλαδή ἀπό τῆς λήθης.

Σ' αὕτῃ τῇ λυτρωτικῇ ἐπιλογῇ **ἡ ἑλληνική γλῶσσα** καί φιλοσοφία γίνεται **ἐργαλεῖο καί ὄργανο** ἐπένδυσης τῆς **Ἀλήθειας**. Ἡ Ὁρθόδοξη Πατερική Θεολογία δέ μένει στή θεωρία ἀλλά κινεῖται ἔμπρακτα στόν πάσχοντα ἄνθρωπο καί τοῦ θεραπεύει καί ὑλικές ἀνάγκες.

Ἀγαπητοί μου Ἐκπαιδευτικοί,
προσφιλεῖς μαθητές καί μαθήτριες,

Ἡ παιδεία τῶν Τριῶν Ἀγίων Ἱεραρχῶν, πέρα ἀπό τήν ἐμπειρική γνώση, συνιστᾷ ὑπέρβαση τοῦ τόσο διαφημισμένου ἀνθρωπισμοῦ. **Τό ἰδεῶδες** δέν εἶναι «ὁ καλός καί ἠθικός ἄνθρωπος», πού δέν στερεῖται καί ἀδυναμιῶν πού συχνά μᾶς ἐκπλήσσουν ἀρνητικά, ἀλλά **ὁ μιμητής τοῦ Θεοῦ**, ὁ μετανοημένος πού ἀγωνίζεται νά ὑπερβεῖ τό στάδιο τῆς Κάθαρσης καί νά πορευθεῖ πρὸς τόν Φωτισμό καί τήν Θέωση. Αὐτό εἶναι τό δίδαγμα τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν καί αὐτό τό μήνυμα ἐκπέμπει ὁ Νομπελίστας ποιητής μας Ὁδυσσεύς Ἐλύτης, ἀναφωνώντας: «Μικρός εἰμί καί μέγας, ταπεινός καί ὑψηλός, θνητός καί ἀθάνατος, ἐπίγειος καί οὐράνιος». Μικροί καί ἀσήμαντοι στή γῇ, ἐξελισσόμενοι σέ Οὐράνιους πολῖτες. Αὕτῃ τήν ἀγωγή ὀφείλουν νά καλλιεργοῦν στά παιδιά μας οἱ Δάσκαλοί μας. Ἀξιοποίηση τῶν ταλάντων ἐδῶ, στό σήμερον, μέ τήν προοπτική ὑψηλῶν καί μεγάλων, «αὐτά πού ἔχει ἐτοιμάσει ὁ Θεός γιά τοὺς ἀγαπημένους Του. Καί εἶναι τέτοια, τά ὅποια μάτι δέν εἶδε ποτέ καί ἀντί δέν ἔχει ἀκούσει καί ἀνθρώπινος νοῦς δέν ἔχει φανταστεῖ» (Α' Κορ. 2, 9). Κατά τόν Μ. Βασίλειο, ἡ παιδεία δέν εἶναι «ξερή πολυμάθεια» ἀλλά «ἀνατροφή μετ' εὐλαβείας καί μετάληψις ἀγιότητος».

Χρόνια πολλά καί εὐλογημένα !

Καλό κουράγιο στοὺς ἐκπαιδευτικούς,

καλή πρόοδο στοὺς μαθητές καί τίς μαθήτριες